

13

„ZDÁ SE, ŽE JSME PŘIŠLI akorát doprostřed rodinný slavnosti,“ zasmál se Zelinka. „Přítel dětí Einar v kruhu svehch miláčků! Je to tak roztomilý, že by se to mělo vyfotit a dát do novin. Abys rozuměl, Einare, nemyslím **POLICEJNÍ ZPRÁVY**. Jsou přece i jiný tiskoviny!“ Odmlčel se a prohlížel si revolver. „To je smůla, že jsme přišli a vyrušili vás, co?“ pokračoval. „Kdybysme se bejvali trochu opozdili, tak tě tví malí přátelé stačili osvobodit a pak by se ti možná ty cajky hledaly snadnějc než včera večer!“

„Arture,“ prosil strýček Einar, „prosím tě, vyslechni mě, přísahám, že..“

„Včera večer ses napřísahal dost,“ přerušil ho Zelinka. „Až budeš mít chuť nám svěřit, kam jsi ty věcičky schoval, tak můžeš promluvit. Do tý doby drž hubu! A do tý doby budeš taky uchovávanéj pěkně vleže. Doufám, že tví malí přátelé nebudou nic namítat, když ti zase svážu ruce, a taky doufám, kamaráde, že nemáš moc velkej hlad a žízeň. Protože ti bohužel prozatím nemůžu nabídnout ke žvejkání nic jinýho než tenhle kapesník. Dokud nedostaneš rozum!“

„Arture!“ vykřikl strýček Einar zoufale. „Ty mě musíš vyslechnout! Víš, kdo všechno sebral? Tady ti usmrkanci!“

Ukázal na děti. „A zrovna se chystali běžet pro policii! Kruci, nikdy bych si nebyl pomyslel, že budu mít takovou radost, až uvidím vaše ksichty, ale zrovna teď jste opravdu přišli jako na zavolanou!“

Chvilku bylo ticho. Bledý obličej s těkavýma očima se obrátil k dětem. Kalla sevřel pocit nesmírné úzkosti. Bylo to něco jiného, něco daleko strašnějšího, než když stál před ústím revolveru strýčka Einara.

Vtom promluvil Ohyzda, ten, kterému říkali Nosáč.

„Arture, možná že tentokrát mluví pravdu!“

„No, možný to je,“ odpověděl Artur. „To se ostatně brzy dovíme.“

„Když mi dovolíš, abych si ty haranty trochu podal, tak z nich brzy vymáčknu všechno, co potřebujeme vědět,“ řekl strýček Einar.

Děti zbledly. Kalle měl pravdu, tohle bylo něco jiného než válka Růží.

„Arture,“ řekl strýček Einar, „jestli ti konečně došlo, že už vás nechci podvádět, tak snad taky uznáš, že teď musíme víc než kdy jindy držet spolu. Přeřízni to,“ ukázal na provaz na nohou, „a celou tu věc skončíme. Mám dojem, že máme nejvyšší čas odsud zmizet!“

Artur k němu beze slova přistoupil a přeřízl provaz. Strýček Einar s námahou vstal a třel si bolavé údy.

„To byla nejdelší noc, jakou jsem kdy zažil!“ řekl.

Jeho přítel Artur se zlomyslně usklíbl a Nosáč se chrčivě zasmál. Strýček Einar přistoupil ke Kallovi a vzal ho za bradu.

„Jak to bylo, ty majstrdetektive? Nechtěl jsi poslat pro policii?“

Kalle neodpověděl. Byl si vědom, že hra je prohrána.

„Věř, Arture,“ pokračoval strýček Einar, „že tyhle děti jsou velice rozumné. Velmi by mě překvapilo, kdyby se teď vzpíraly strýčkovi Einarovi pěkně ochotně povědět, kam schovaly ty šperky, které se jim podařilo vyčeni-chat.“

„Nemáme je tady a neřekneme vám, kde jsou!“ křikl Anders vzdorovitě.

„Poslyšte, děťátka,“ řekl strýček Einar, „tady ti dva milí strýčkové si to včera špatně vykládali. Domnívali se, že vím, kde šperky jsou, a že jim nechci říct, kam jsem je schoval. Proto mi dali noc na rozmyšlenou. A jak jsem už řekl, byla to nejdelší noc, jakou jsem v životě zažil. V tomhle sklepení je v noci tma jako v pytli a pořádná zima. Člověku se taky špatně spí, když má svázané ruce a nohy. A mohu vás ujistit, že má i hlad a žízeň! Je snad přece jenom mnohem příjemnější spát doma u maminky, co myslíš, drahá Evo-Lotto?“

Eva-Lotta na něho pohlédla a v očích měla stejný výraz jako tehdy, když mučil její milovanou Pacinku.

„Co říkáš, majstrdetektive,“ pokračoval strýček Einar, „jak by se ti zamlouvalo strávit jednu, nebo řekněme několik nocí tady ve zřícenině? Nebo dokonce všechny zbývající noci?“

Kalla zamrazilo.

„Heleď se, máme už naspěch,“ ozval se Artur Redig. „Všechny tyhle řečičky už trvají moc dlouho. Poslyšte, mládeži! Ne že bych neměl rád haranty, to mám, ale převítý, který si vezmou do palice, že poběží na policii, kdy je napadne, ty rád nemám. Budeme vás muset tady ve

sklepe zamknout. Ale záleží na vás, jestli odsud vyváznete živí, nebo ne. Buďte vyrukujete se šperkama, a v tom případě tu zůstanete než jednu nebo nejvýš dvě noci. Jakmile budeme za větrem, tak váš hodnej strejček Einar napíše vašim rodičům, kde jste.“ Na chvíli se odmlčel. „Nebo taky nebudete chtít říct, kam jste ty šperky schovali, a pak se to ani neodvažuju domyslet, chudinky vaše mámy!“

Ani Anders, Kalle a Eva-Lotta se to neodvažovali domyslet. Kalle tázavě pohlédl na kamarády. Oba kývli. Nedá se nic dělat. Musí říct, kde skříňka je.

„No tak, no, majstrdetektive,“ povzbuzoval ho strýček Einar.

„A určitě nás pustíte, když vám to řekneme?“ zeptal se Kalle.

„Samo sebou,“ řekl strýček Einar. „Chlapče, cožpak nevěříš strýčkovi Einarovi? Zůstanete tu jen tak dlouho, dokud si my nenajdeme nějaké útulnější místočko, než je tohle město. Navíc se přimluvím u strýčka Artura, aby vás nesvazoval, takže vám tu určitě bude docela příjemně.“

„Skříňka je v bílém prádelníku na půdě pekárny,“ řekl Kalle a bylo vidět, jakou strašnou námahu ho stojí dostat ta slova ze sebe. „Tam, co byl cirkus Kalottan.“

„Výborně,“ řekl strýček Einar.

„Jseš si jistej, že víš, kde to je, Einare?“ zeptal se Artur Redig.

„Naprosto! Tak vidíš, Arture, že je nejrozumnější, když držíme spolu. Ani jeden z vás by nemohl jít na půdu, aniž vzbudí podezření. Ale já mohu.“

„All right!“ řekl Artur. „Jdeme!“

Podíval se na děti, které tu tiše stály vedle sebe.

„Doufám, že jste mluvili pravdu! S poctivostí totiž nejdál dojdete, mladý přítelé, to je dobré heslo pro život. Jestli jste lhali, tak se sem za chvíli vrátíme a pak to bude ošklivý, moc ošklivý!“

„Nelhali jsme,“ vyhrkl Kalle a vztekle se po něm podíval.

Strýček Einar k němu přistoupil. Kalle dělal, že jeho napřaženou pravici nevidí.

„Na shledanou, majstrdetektive!“ řekl strýček Einar. „Myslím, že uděláte nejlíp, když pověsíte kriminalistiku na hřebík! Jo, abych nezapomněl, nevrátil bys mi můj šperhák? Byls to přece ty, kdo mi ho vzal, ne?“

Kalle strčil ruku do kapsy a vytáhl paklíč.

„Vy byste, pane Einare, taky mohl ledacos pověsit na hřebík,“ řekl trpce.

Strýček Einar se zasmál.

„Na shledanou, Andersi, dík za krásné chvíle! Měj se hezky, Evo-Lotto! Vždycky jsem říkal, že jsi milé děvče! Pozdravuj maminku, kdybych se s ní už nestačil rozloučit!“

Vystoupil po schodech s oběma kumpány. Ve dveřích se otočil a zasmál se.

„Slibuji, že určitě vašim rodičům napíšu, kde jste. Jenom jestli na to nezapomenu!“

A těžké dveře za nimi s třeskem zapadly.